

3. nodaļa

UZ DZĪVĪBU UN NĀVI

Bija pagājis tik ilgs laiks, kopš Gonta kundze bija izmantojusi džinu iekšējo pastu, lai sazinātos ar savu brāli Nimrodu, ka viņa aizmirsa ievērot parasto kārtību: viņai vispirms brālim vajadzēja piezvanīt un pateikt, kas gaidāms. Ja tā būtu noticis, Nimrods izkārtotu tā, ka viņš, kad sūtījums pienāks, būtu vienatnē, lai izvairītos no neērtas situācijas. Taču viņš atradās sava zobārsta kabinetā Londonā, Vimpola ielā, kur viņam tīrīja un spodrināja zobus, un džinu iekšējā pasta sūtījums nebūtu varējis pienākt vēl nepiemērotākā laikā.

Mendija Mendibulara, zobu higiēniste, nupat beidza darboties ar ultraskaņas tīrītāju, kad pēkšņi viņa atkāpās no sava pacienta un noņēma aizsargmasku, atsedzot glītu seju, kas no šoka bija bāla.

Nimrods, kas vienmēr trakoti baidījās no zobārstiem kopš tā laika, kad pirms vairākiem desmitiem gadu viņam pašam izrāva gudrības zobus, – šo zobu saknes bija tik dziļas, ka zobārstam doktoram Džoridam nācās saukt

talkā citu pacientu no uzgaidāmās istabas, cirka stiprinieku Belkoni, lai saturētu knaibles, – satraukts skatījās uz Mendiju Mendibularu. – Kas ir? – viņš jautāja. – Vai augonis? Caurums zobā? Kaut kas šausmīgs? Kas īsti?

Mendija norija siekalas un norādīja uz Nimroda muti. – Izskatās, ka kaut kas virzās augšup pa jūsu elpvadū, – viņa teica. – Kāds priekšmets.

– Priekšmets? – Nimrods piecēlās krēslā sēdus, norāva autu, kas viņam bija aplikts, un tad aizrīdamies sāka briesmīgi klepot. – Ieslogiet mani pudelē, bet jums ir taisnība, – viņš izdvesa starp burbuļojošiem trokšņiem. Viņš jau bija sapratis, kas notiek. Uz īsu brīdi viņš nolādēja Leilu, ka tā lietojusi džinu iekšējo pastu, iepriekš viņam to nepaziņojot. Tomēr tajā pašā laikā viņš bija - iepriecināts, ka attiecības starp abiem bija tiktāl atjaunojušās un ievirzījušās normālās sliedēs, lai māsa viņam kaut ko nosūtītu šādā veidā.

Pagāja vēl brīdis, tad Nimrods pacēla roku pie mutes, izspļāva priekšmetu plaukstā un uzmanīgi to nopētīja.

– Kas tas ir? – jautāja Mendija Mendibulara, kura vienu

mirkli bija iedomājusies, ka tas varētu būt kāds citplanētu parazitisks radījums, kas bija dzīvojis Nimroda ķermenī līdzīgi kā fantastikas filmās.

– Tas varētu būt akmens medaljons.

– Tiešām? Bet kā tas tur nokļuva?

Nimrods pasmaidīja, mēģinādams izdomāt kādu izskaidrojumu, kas būtu cilvēciski saprotams. – Es to nejauši noriju, – viņš teica, – kad vēl biju bērns. Acīmredzot tas tur bijis visu laiku.

Mendija Mendibulara šķīta skeptiski noskaņota.

– Ko? – Nimrods turpināja. – Vai jūs nekad neesat norijusi kādu svešķermeni, kad bijāt bērns, Mendibularas jaunkundz? Kādu monētu? Varbūt pogu. Nē? Es reiz noriju pat pulksteni. Nemaz nerunājot par dažiem metamajiem kauliņiem un filmas rullīti. Šai ziņā vienmēr esmu bijis līdzīgs pelikānam. Aizdedziet manu lampu, jo es pilnīgi biju aizmirsis par šo mazo medaljonu.

Nimrods vairs nepūlējās attaisnoties. Viņš saprata, ka situāciju padara vēl ļaunāku, un, aiziedams no kabineta Vimpola ielā, viņš smaidīja, mēģinādams iedomāties, kāda būtu varējusi izskatīties Mendibularas jaunkundzes

seja, ja viņš tai būtu izstāstījis par dažiem citiem - iespaidīgākiem priekšmetiem, kurus viņš bija sūtījis vai saņēmis pa džinu pastu. Lemīloto pildspalvu. Brilles. Medus burciņu. Atslēgu saišķi. Televīzijas tālvadības pulti. Nemaz nerunājot par dažām grāmatām plānos vāciņos. Un reiz – pat mazu statueti.

Apzinoties, ka Leila diez vai būtu noņēmusies ar akmens medaljona sūtīšanu, ja tas nebūtu steidzami, Nimrods taisnā ceļā devās uz mājām. Piezvanījis mā sai un uzzinājis tā atrašanas apstākļus, viņš no viesistabas paņēma sena izskata misiņa lampu un tīru putekļdrānu un ienesa bibliotēkā. Lampa bija pagatavota no misiņa un mazliet apsūbējusi, it kā to jau sen pienāktos kārtīgi nospodrināt. Rokturis bija liels un izliekts kā govs auss, un vāciņš izskatījās kā senas persiešu pils sīpolveida kupols. Nimrods izsauca Rakšasasa kungu no viņa lampas, sparīgi to spodrinot.

Viegli, pēc vecuma smaržojoši dūmi piepildīja bibliotēku Nimroda Londonas mājā, saplūda biezā mākonī un pieņēma ļoti cilvēcisku apveidu, līdz izklīda, atsedzot vīrieti ar baltu uzvalku mugurā un baltu turbānu

galvā. Viņš paguris nopurināja galvu. – Pēdējā laikā man vajag aizvien ilgāku laiku, lai transsubstanciētos, – viņš žēlojās. – Kādreiz man tas izdevās dažās sekundēs. Tagad, šķiet, tam vajag vairākas minūtes. – Viņš mokoši izstaiņājās. – Droši vien kļūstu vecs.

Nimrods neko neiebilda Rakšasasa kungam. Fakts, ka viņš bija vecs, ļoti vecs, nekādi nebija apšaubāms.

– Bet kas par steigu? – Rakšasasa kungs jautāja un, lai gan izskatījās pēc indieša, valodas ziņā vairāk izklausījās pēc īra. – Vismaz tu spodrināji to lampu ar jaunu putekļdrānu – kā sulainis.

Nimrods izstāstīja viņam par ielaušanos savas māsas mājā Ņujorkā un par mēģinājumu nozagt viņa māsasmeitas un māsasdēla gudrības zobus. – Šo viņi atrada uz grīdas, – viņš teica, pasniegdams medaljonu. – Manuprāt, tas ir indiešu. Leila to man atsūtīja pa džinu - iekšējo pastu. Apmēram pirms stundas. Domāju, ka tas ir gandrīz neskarts.

– Sapuvušu olu vairāk samaitāt nevar, – nomurmināja vecais džins, grozīdams medaljonu savos kaulainajos pirkstos. – Biju cerējis, ka nekad vairs neredzēšu šo

simbolu.

– Tātad jūs to pazīstat?

Rakšasasa kungs nopūtās un pamāja ar galvu. – Šis ir Nāgas akmens. Tas kalpo divējādiem nolūkiem: aizsargā cilvēkus no čūskām – vismaz tā tiek uzskatīts – un palīdz pielabināties čūsku dievam. Šī čūska ir karaliskā kobra. Tā un simbols tai blakus nekādā gadījumā nav patīkams skats manām vecajām, sūrstošajām acīm.

– Simbols? – Nimrods ciešāk aplūkoja medaljonu uz Rakšasasa kunga izstieptās plaukstas un savādo ķeburu blakus čūskai. – Jūs domājat tādu kā jautājuma zīmi bez punktiņa apakšā?

– Tā nav jautājuma zīme. Tas ir indiešu cipars “deviņi”. Te rakstīts “Deviņas kobras”, Nimrod.

Nimrods sarauca pieri. – Deviņas kobras. Kas tas ir?

– Pastāvēja kāds sens kults, ko sauca *Aasth Naag* jeb Astoņas kobras. Jau cerēju, ka tas beidzis pastāvēt. Bet pēdējā laikā man ir bijusi ļoti dīvaina sajūta, Nimrod, ko es nespēju izteikt vārdos. Tagad, atkal redzot šo simbolu smalki pārveidotu, varbūt pat uzlabotu, esmu nonācis tiktāl, ka varu šo sajūtu izprast. Piešķirt tai vārdu un

formu. Čūska formu. – Viņš sāji pasmaidīja. – Laikam krevelaina, veca galva baidās no ķemmes. – Vecais džins apsēdās atzveltnes krēslā un izdvesa gurdenu nopūtu.

– Tu saki, ka viņi centās nozagt bērnu gudrības zobus?

– Jā.

– Tas ir slikti. Ļoti slikti. Viņi centīsies izgatavot jaunu talismanu. Jābrīdina Leila, lai viņa veic kādus piesardzības pasākumus. Lai gādā par mājas drošību.

– Manuprāt, viņa to jau ir izdarījusi, – Nimrods apgalvoja.

– Tad ir labi. Protams, ja viņi grib izgatavot jaunu talismanu, tad *Naag* kultam acīmredzot nav vecā. Tas arī ir labi. – Viņš domīgi noglāstīja savu garo, balto bārdu. – Man jāuzzina kas vairāk.

– Vai jūs brauksiet uz Ņujorku? – Nimrods jautāja.

– Neviens nenoņemas ar mūku, kad var atrast veselu klosteri. Nē, mans draugs, man jādodas uz Indiju un jāatrod Zaļais dervišs.

– Zaļais dervišs, – Nimrods atkātoja. – Jā, protams. Viņš ir eņģelis, vai ne? Uz tās Indijas salas. Viņš zina

gandrīz visu, kas notiek Indijas subkontinentā.

– Jā, zina gan. – Rakšasasa kungs pamāja ar galvu. – Ja kobru kults atkal ir aktīvs, tad tur tam būs atbalsta punkts. Un dervišs zinās, kā, kad un kur tas meklējams.

– Tad es došos jums līdzī, Rakšasasa kungs, – Nimrods sacīja. – Turklāt jums būs vajadzīgs kāds, kas nes šo lampu.

– Justos priecīgs būt tavā sabiedrībā, Nimrod, nenoliedzami. Bet es neceļošu ar lampu. Kamēr šis darbiņš nebūs pabeigts, palikšu savā laicīgajā veidolā. Ja es atrastos savā lampā, tiem pagānu velniem būtu daudz vieglāk mani nozagt. Nē, lampu atstāsim šeit. Ieslēgtu tavā velvē. Drošībā. Lai lampas iekšpuse, kā parasti, rūpējas pati par sevi. Es gribētu redzēt to džinu, kas ir tik dumjš, lai ieietu tajā bez ielūguma. – Viņš kādu brīdi padomāja un tad piebilda: – Vēl kas. Mums labāk ceļot neuzkrītoši – kā tie trīs vīri, vārdā Mērfiji, kuri autobusā brauca uz Korku. Un mums vajadzēs savu atrašanās vietu turēt noslēpumā no visas pasaules. Nē, pat Grounina kungs nedrīkst zināt, uz kurieni mēs dodamies. Viņš katram gadījumam var palikt šeit. Turklāt Indija nav

Īstā vieta cilvēkam ar tādu māgu kā Grouninam.

– Kā vien vēlaties, Rakšasasa kungs, – Nimrods piekrita. – Klausieties, vai jums neliekas iespējams, ka ar to varētu būt kāds sakars Iblisam? Galu galā ir pagājuši tikai daži mēneši, kopš viņš piedraudēja Džonam un Filipai. Parasti viņš savu vārdu tur, kad ir saistība ar ko nelāgu.

– Ibliss? Viņš, protams, ir čūska. Bet tikai temperamenta un noslieces ziņā. Nē, manuprāt, viņš tikpat piesardzīgi izturas pret *Aasth Naag* kā jebkurš džins, kam jāšargā gudrības zobi. Nē, viņš ar tiem neielastos. Par to esmu drošs.

– Dvīņu dēļ es tik un tā justos labāk, ja zinātu, kur viņš atrodas. Un ko nodomājis darīt.

– Uz ēnaina ceļa rodas dubļi, par to šaubu nav. Ja grasītos meklēt viņu, mēs tikai veltī tērētu laiku. Bet, Nimrod, es šaubos, vai viņš ko uzsāks, kamēr Leila vēl aizvien dzīvo Ņujorkā. Viņš neriskēs atriebties, kamēr viņa ir tuvumā. It īpaši ar to spēku, ko viņa iegūs, kad kļūs par Zilo džini.

Iblisam tomēr bija kārtojami savi rēķini. Pirms sešiem mēnešiem Kairā Nimrods un viņa lecīgie jaunie radnieki Džons un Filipa Gonti viņu pieveica, kad viņš bija centies savervēt Senās Ēģiptes valdnieka Ehnatona septiņdesmit pazudušos džinus, lai pievērstu tos ļaunumam. Ja nebūtu šo triju, tad homeostāze – veiksmes līdzsvars, kas pastāv pasaulē, – tiktu ietekmēta uz visiem laikiem, un sliktā veiksmē būtu ņēmusi virsroku. Uzveikuši viņu, šie trīs marīdi bija ieslodzījuši viņu senatnīgā smaržu pudelītē. Un tur viņš arī būtu palicis, ja nepagadītos kāds alkatīgs amerikānis un lētticīgs zēns no Franču Gviānas, kuru viņš, par atlīdzību piesolot trīs vēlēšanās, bija pierunājis izlaist viņu laukā. Ibliss, protams, nebija piešķīris zēnam trīs vēlēšanās. Atalgot cilvēkus, kas izdarīja kādu pakalpojumu, nekādi nebija viņa stilā, un solītā vietā viņš zēnam bija uzlicis diminuendo saistību, pārvēršot viņu par dzīvu lelli. Iblisam nebija nekāda sakara ne ar vienu kobras kultu – tas tiešām tā bija, bet nebija taisnība, ka viņš neiesaistījās notikumos, kuriem bija lemts nākt gaismā. Savā naidā pret dvīņiem, Nimrodu un Rakšasasa kungu

viņš bija nolēmis to darīt, kaut gan sekas nedz viņš pats, nedz kāds cits paredzēt nespēja.

Paslēpies Lasvegasā, savās luksusa istabās Krēza viesnīcas augšstāvā ar jumta dārzu, ifrīts Ibliss augas dienas pavadīja gultā, pārraudzīdams vairāku datoru ekrānus, kuri rādīja, cik daudz naudas cilvēki zaudē ifrītiem piederošajos kazino visā pasaulē. Aiz tonētā loga stāvēja helikopters, blakus tam atradās baseins, boulinga celiņš un bibliotēka. Nebija tā, ka Ibliss lasītu grāmatas vai spēlētu boulingu, peldētu vai lidotu ar savu helikopteru. Īstenībā, atriebības alku pārņemts, Ibliss bija mazliet palaidies. Viņa pirkstu nagi bija gari kā zīmuļi, bārda bija izaugusi līdz krūtīm, un, ja kādreiz kaut ko - ievajadzējās, viņam tikai vajadzēja sasist plaukstas, un viņa laicīgais amerikāņu vergs Oleadžins to viņam pagādāja. Viņa vienīgie īstie draugi bija ducis melnu žurku, kuras viņš turēja kā mīlules un kurām ļāva ložņāt pa savu gultu un ķermeni kā maziem sunīšiem. Dažas tik tiešām bija gandrīz suņa lielumā.

Bija tikai divi apstākļi, kas nemitīgi maitāja Iblisa nebeidzamās, bet noplukušās greznības pilno dzīvi.

Viens bija skats uz viesnīcas kazino ielas otrā pusē.
Ibliss

vēroja *Aladinu* ar tā Arābijas nakšu viltotajiem dekoriem gandrīz kā personisku apvainojumu un nereti bija apsvēris iespēju iznīcināt šo iestādi ar zemestrīci. Vienīgais, kas viņu no tā atturēja, bija doma, ka kādudien viņš pats varētu šo kazino nopirkt un nomainīt tā nosaukumu un dekoru pret kaut ko tīkamāku.

Otrs apstākļis, kas gandēja viņa dzīvi, bija nemiīgi gruzdošās atriebības jūtas pret Džonu un Filipu Gontiem. Tomēr tam bija vērā ņemami iemesli: pirmkārt, viņš vēl nebija spējis izdomāt, ko tik briesmīgu nodarīt dvīņiem, un, otrkārt, viņš bija uzzinājis, ka Leilai Gontai bija paredzēts kļūt par nākamo Babilonas Zilo džini. Tāpēc Ibliss bija nolēmis atlikt jebkuru atriebību vismaz līdz tam laikam, kad Leila vairs nebūs ceļā vai bērni būs šķirti no viņas, baidīdamies ciest no mātes nevaldāmajām dusmām. Tik un tā viņš bija pārliecināts, ka jāplāno kāda atriebība, un ar šo domu prātā viņš pasauca Oleadžinu un uzmeta tam dzedru skatienu.

Oleadžins paklanījās plašās guļamistabas durvīs un

pienāca pie sava kunga milzīgās gultas kājgaļa. Viņš nolika uz grīdas papīra maisu ar cienastu žurkām un sarāvās, kad viena no žurkām, kas bija tikpat melna un spīdīga kā Iblisa zīda pidžama, pārrāpoja pāri viņa kājai un ielēca maisā. Ibliss, kā parasti, izskatījās ārkārtīgi dusmīgs, un, nojauzdams, ka viņam tiks dotas svarīgas pavēles, Oleadžins noslaucīja mitrās rokas gar kreklu un izņēma piezīmju blociņu un zīmuli.

– Nekas nenotiks tiem Gontu dvīņiem, kamēr viņi paliek uz Manhetenas salas Ņujorkā, – Ibliss teica, neatraudams acis no datoru ekrāniem.

– Jā, kungs.

– Tomēr es gribu, lai viņus sāk novērot. Viņus un to smieklīgo tēvoci Nimrodu. Un viņa muļķīgo draugu Rakšasasa kungu. Tajā brīdī, kad dvīņi pametīs Manhetenu, es gribu, lai viņi tiek ieslodzīti pudelē, sagūstīti un nogādāti šurp. Ieslodzīti un sagūstīti, bet neskarti. Tas pats attiecas uz Nimrodu un Rakšasasu.

Vai skaidrs?

– Jā, kungs.

– Džinus saistošie piederumi un miniatūras termiskās

kameras viņu atklāšanai tiks laistas apgrozībā visos ifrītu veikalos.

– Jā, kungs.

– Protams, šī misija nav bez riska. Leila Gonta ir īpaši spēcīga, tāpat viņas brālis Nimrods. Tāpēc jebkurš, kas veiksmīgi izpildīs manas pavēles, tiks bagātīgi atalgots. Parastajā veidā. – Ibliss nepacietīgi noklikšķināja pirkstus. – Pagājis tik ilgs laiks, kopš esmu izdarījis kaut ko labu kādam laicīgajam, ka nevaru atminēties, kas ir parastais veids. Atgādini man to, Oleadžin.

– Trīs vēlēšanās, ser?

– Trīs vēlēšanās. Jā, tieši tā. Trīs vēlēšanās ārpus parastās cilvēku mantrausības.

Oleadžins nolaizīja lūpas un norija siekalas.

– Jā, es zinu, ko tu domā, Oleadžin. Tas ir rakstīts tavā stulbajā sejā kā pirmās lapas virsraksts rīta avīzē. Tu domā, ka drīzāk tev gribētos iegūt tādu atlīdzību. Man jāatzīst, ka tā ir gandrīz intrigējoša doma apsvērt, ko tāds nožēlojams cilvēks kā tu varētu iesākt ar trim vēlmēm. Sākumā tu varētu vēlēties rokas, kas pēc sajūtas neatgādina divas slapjas zivis. Un varbūt tu varētu

vēlēties seju, kas nav pretīgāka par pasaules pretīgāko kamieļu sacensības uzvarētāja purnu. Tas būtu jauki, vai ne? Trešā – padomāsim. Jā, es zinu. Tu varētu vēlēties personību. Neko pārāk valdzinošu. Tikai dažas īpašības, kas papildinātu tavu krupim līdzīgo padevību. Varbūt prasmi sarunāties vai pāris oriģinālu domu. Iespējams, pat šķipsniņu šarma. Ak, būsim devīgi – lai būtu sauja. Jā, trīs vēlēšanās tev varētu ļoti labi noderēt. Un, tā kā ir tava dzimšanas diena, es piešķiršu tev trīs nedēļu atvaļinājumu, lai paskatītos, vai tu šo uzdevumu vari veikt. Protams, bez samaksas.

Oleadžins savās baloža krūtīs juta salecami sirdi. – Jūs esat pārāk laipns, kungs.

– Jā, es zinu. Vēl kas. Džinu saistība. Izdari to, kā pienākas. Kad visus četrus būšu ieslodzījis pudelē – dvīņus, Nimrodu un Rakšasasu –, gribu saglabāt iespēju laiku pa laikam izlaist viņus laukā un ļauni papriecāties, nekaitējot pats sev. Vai saprati?

– Jā, kungs.

– Tagad padod man maisu.

Oleadžins pasniedza savam kungam maisu, no kura

Ibliss izņēma kazas galvu, un, žurku korim skaļi pīkstot, pasaules ļaunākais džins nosvieda šo gardo kumosu uz grīdas. Žurkas ar troksni saklupa ap galvu un, Iblisam priecīgi smaidot, sāka savas pretīgās dzīres.

– Ieklausies, – viņš teica, – šajās kanalizācijas cauruļu mazajās radībiņās. Cik skaisti tās dzied.

Oleadžins vāri pasmaidīja. – Jauki gan, – viņš teica.

– Nepievil mani, Oleadžin. Esmu pārliecināts, ka tu garšosi tikpat labi kā kazas galva. Labāk, ja tu būtu dzīvs, kad sāksies dzīres. Vai es skaidri izsakos?

– Jā, kungs.